

Arrest

nr. 110 766 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.-P. LIPS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent 28 à 29 jaar geleden geboren in het dorp Bakhtabad, in de vallei Zirkoh van het district Shindand van de provincie Herat. Op jonge leeftijd verhuisde u naar het districtscentrum van Shindand. Omstreeks 1381 studeerde u af van de middelbare school. Vervolgens studeerde u voor garagist en opende u uw eigen autogarage in het centrum van Shindand.

Een jaar en enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ging u een contract aan met de lokale overheid voor het repareren van hun politievoertuigen. In de elfde maand van 1390 (21 januari – 19 februari 2012) werd u gebeld door de Talibancommandant M.(...) A.(...) M.(...). Hij vroeg u vijf bromfietsen en 300.000 Afghani aan de Taliban af te staan. Hij bedreigde u ook dat er gevolgen voor u zouden zijn indien u de lokale overheid zou informeren. U ging niet op de vraag van de Taliban in

en ondanks hun dreigement diende u toch een klacht in. Vijf à zes dagen na het telefoongesprek werd de onderdelenwinkel die u naast uw garage uitbaatte tot ontploffing gebracht. U staakte uw werkzaamheden in de garage tot u nogmaals vijf tot zes dagen later op het nieuws vernam dat M.(...) A.(...) M.(...) was omgekomen.

Op 28/7/1391 (20 oktober 2012) ontving u een dreigbrief van de Taliban waarin u voor een laatste maal gewaarschuwd werd om uw samenwerking met het districtshuis stop te zetten. U meende dat de brief afkomstig was van afgunstige collega-garagisten waardoor u het schrijven niet ernstig nam. Op een woensdag stapte evenwel een talib uw garage binnen en maande u aan om met hen samen te werken door mijnen in de politievoertuigen te plaatsen. De daaropvolgende zondag kwam hij opnieuw uw garage binnengewandeld en vertelde u hem dat u zijn verzoek niet kon en wou inwilligen. De talib verliet uw garage en diezelfde avond ontving u een dreigtelefoon van de Taliban. U achtte uw leven niet veilig en twee dagen later, in de maand quas 1391 (22 november – 21 december 2012) vatte u uw reis naar Europa aan. U kwam na een reis van 28 dagen op 19 november 2012 in België aan waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u vier taskara's, twaalf foto's, een vergunning, drie brieven, een diploma, een schoolrapport, een rijbewijs, een bedankcertificaat, een aanstelling tot lid van de lokale verkiezingscommissie, een werknemersboekje en twee enveloppes neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de Taliban omdat u hun vraag tot samenwerking afwees. Aan uw wedervaren met de Taliban, waarop u uw terugkeervrees baseert, kan evenwel geen geloof worden gehecht. Verschillende ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Allereerst moet er op gewezen worden dat uw verklaringen over het contract dat u zou gehad hebben voor de reparatie van de politievoertuigen niet kunnen overtuigen. Zo weet u niet wanneer het contract van start ging of tot wanneer het afliep (CGVS p.4). Hoelang u al wagens van de overheid repareerde toen u problemen kreeg in de elfde maand van 1390 (21 januari – 19 februari 2012) kan u evenmin zeggen (CGVS p.7). Ook kan u zich niet herinneren hoe de nummerplaten van een politievoertuig eruit zien (CGVS p.10). Dat u vele maanden de politiewagens zou gerepareerd hebben zonder een idee te hebben van het uitzicht van de nummerplaten van deze voertuigen, is weinig aannemelijk.

Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat u uw eigen gedrag doorheen uw aanvaringen met de Taliban niet geloofwaardig kan voorstellen. Zo is het weinig geloofwaardig dat u een klacht indiende naar aanleiding van het telefoongesprek van M.(...) A.(...) M.(...). U zegt immers dat deze Talibancommandant u expliciet bedreigde om niet naar de overheid te stappen. Ondanks uw bewering dat de regering in tegenstelling tot de Taliban geen macht heeft in Shindand, diende u toch een klacht in. Gevraagd waarom u de woede van de machtige Taliban riskeerde door een klacht in te dienen (terwijl u op voorhand weet dat het indienen van een klacht geen nut heeft daar de politie machteloos staat in uw district), kan u enkel zeggen dat u het niet rondbazuinde. U heeft het enkel tegen het districtshoofd en politiechef gezegd, zo zegt u. Deze uitleg kan uw gedrag niet afdoende verklaren gezien de eerder door u beschreven macht van de Taliban en de machteloosheid van de overheid (CGVS p.6,7). Ook uw bewering dat u persoonlijk uw probleem bij het districtshoofd aankaartte, komt onwaarschijnlijk over daar u zich niet kan herinneren wie destijds dan wel districtshoofd was. U noemt twee personen die recent deze post bekleedden, maar u kan niet zeggen bij wie u persoonlijk om hulp ging vragen (CGVS p.7).

Uw beweringen over de dood van M.(...) A.(...) M.(...), die ervoor zorgden dat de dreiging van de Taliban voor u tijdelijk opgeschort werd, stroken dan weer niet met de werkelijkheid. U beweert dat M.(...) A.(...) M.(...) gedood werd zo'n vijf à zes dagen nadat uw winkel opgeblazen werd in de elfde maand van 1390 (21 januari – 19 februari 2012). Zoals blijkt uit objectieve bronnen, die aan het administratief dossier toegevoegd werden, kwam M.(...) A.(...) M.(...) in werkelijkheid pas eind september 2012 aan zijn einde (CGVS p.4). Uw verklaring dat u door het vernemen van het nieuws

over zijn dood uw werkzaamheden als automechaniciën terug opnam, waardoor u zo'n zeven à acht maand later opnieuw met de Taliban geconfronteerd werd, worden door deze vaststelling sterk ondergraven.

Niet alleen uw respons op het telefonisch verzoek van M.(...) A.(...) M.(...), ook uw reactie op de dreigbrief van de Taliban komt weinig waarschijnlijk over. U gaf geen aandacht aan deze brief. U nam hem niet serieus, zo zegt u. U meende dat ze van andere, jaloerse garagisten afkomstig was. Het is echter verwonderlijk dat u, die enkele maanden eerder het doelwit was van een bomaanslag van de Taliban omdat u geen gevolg gaf aan hun vraag en geen belang hechtte aan hun waarschuwing, een dreigbrief van de Taliban zomaar aan de kant zou schuiven (CGVS p.7).

Ook uw andere verklaringen over de dreigbrief kunnen niet overtuigen. Zo kan u zich niet herinneren of de dreigbrief al dan niet vermeldt welke straf u zou krijgen indien u geen gevolg gaf aan hun schrijven (CGVS p.3). Uw verklaringen over het moment waarop u de brief ontving ten opzichte van uw verklaarde vertrekdatum blijken dan weer tegenstrijdig met de vermelde uitgiftedatum op de brief. U beweert dat u de dreigbrief een maand of minder dan een maand voor uw vertrek ontving. Tegelijkertijd beweert u dat u achtentwintig dagen onderweg was tot uw aankomst in België op 19 november 2012. Daar 28/7/1391 (20 oktober 2012) de uitgiftedatum van de brief is en u ook zelf beweert dat u op die dag de brief ontving, betekent dit dat u geen maand maar amper een dag na ontvangst het land verliet (CGVS p.2,8). Ook dit roept de nodige vraagtekens op. Tenslotte moeten er ook vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de neergelegde dreigbrief. Het logo van Taliban op de brief lijkt door de duidelijk afgeleide randen het product van knip- en plakwerk. Dat u in tegenstelling tot de andere documenten precies van deze dreigbrief niet het origineel kan laten overkomen, wijt u aan het beleid van de Afghaanse postdienst. Zij zouden de op te sturen documenten screenen en de brieven van de Taliban weigeren (CGVS p.8). Dit is allerminst ernstig en sterkt het vermoeden dat de brief geen authentiek document is.

Voorts slaagt u er ook niet in uw reactie op het persoonlijke bezoek van een lid van de Taliban geloofwaardig voor te stellen. Immers, nadat de talib u inlichtte dat de Taliban verwacht dat u bommen in de politievoertuigen installeert en eraan toevoegde dat er terug met u contact opgenomen zou worden, bleef u in uw garage aan het werk. U werkte er tot de talib enkele dagen later terugkwam en u hem persoonlijk inlichtte dat u de verwachtingen van de taliban niet ging tegemoet komen. Gevraagd waarom u, die reeds een bewogen parcours met de Taliban achter de rug had, na een expliciet en dwingend verzoek van de Taliban dat u niet wilt inwilligen, en gezien hun macht en reputatie in de regio, toch in uw garage blijft doorwerken, verbaast u met de uitspraak: "Ik was gewoon verder aan het doen, ik dacht er niet aan". Als u er nogmaals mee geconfronteerd wordt dat de Taliban eerder uw winkel opblies toen u niet inging op hun verzoek antwoordt u dat het gevaarlijk was maar dat u het niet beseftte (CGVS p.10). Rekening houdend met het feit dat u eerder nauwkeurige beschrijvingen gaf van de veiligheidssituatie in Shindand, met het feit dat u deze staaftde met meerdere voorbeelden en met het feit dat u eerder al persoonlijke aanvaringen had met de Taliban komt de verklaarde onwetendheid allesbehalve oprecht over en roept deze verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid (CGVS p.9,10).

Verder legde u ook over de bezoeken van de talib aan uw garage en het daaropvolgend telefoongesprek geen eensluidende verklaringen af. Zo beweert u op het Commissariaat-generaal dat u het dreigtelefoontje zondagavond ontving, de avond van het tweede bezoek van de talib in uw garage. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u echter optekenen dat u de daaropvolgende dag telefonisch bedreigd werd (CGVS p.9,12; CGVS Vragenlijst p.3). Ook verklaarde u tijdens het gehoor eerst dat u vijf à zes dagen voor uw vertrek stopte met werken in de garage, nadat de talib langskwam. Later bevestigt u dat de talib voor het eerst langskwam op woensdag, vijf tot zeven dagen voor uw vertrek, maar beweert u dat u tot zondag, slechts twee dagen voor uw vertrek in de garage werkte (CGVS p.4,9). Het geheel aan ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden over deze kerngebeurtenissen schaadt ernstig het geloof in het asielrelaas waarop uw vrees bij terugkeer rust.

Daarnaast is het merkwaardig dat, hoewel u beweert dat uw familie het omwille van u zwaar te verduren krijgt van de Taliban, ze nog steeds op het zelfde adres verblijven. Er werden geen maatregelen genomen om hen te beschermen, zo zegt u. Als verklaring werpt u op dat uw familie niet over de mogelijkheid beschikt om zich elders te vestigen. Ze hebben geen huis elders, kennen niemand in een andere plaats en uw vader beschikt als leraar niet over voldoende financiële middelen om zich te hervestigen, zo zegt u. Als er wordt gewezen op uw garage en de opbrengst daarvan, meldt u dat de bomaanslag uw winkel vernielde en u failliet achterliet. Deze uitspraak staat echter haaks op uw eerdere bewering dat uw zaken goed gingen, waardoor u de dreigbrief van de Taliban aan jaloerse collega's toeschreef. Daar u uw garage waar u zes medewerkers tewerk stelde bij vertrek in handen van uw familie achterliet, kan uw verontschuldiging dat uw familie niet over de middelen beschikt om zich de elders te vestigen en zich zo tegen de Taliban te beschermen niet aanvaard worden (CGVS 8,9,10).

Dat u geen aannemelijk beeld schetst van de vervolging van de Taliban na uw vertrek en de reactie van uw familie daarop, ondermijnt verder het geloof in uw asielmotieven.

Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat de informatie op uw facebookaccount niet strookt met uw verklaringen dat u geen toegang had tot internet in Afghanistan en dat u in de maand qaus 1391 (22 november – 21 december 2012) voor het eerst Afghanistan verliet. Tijdens het gehoor werd u een foto getoond. U herkent zichzelf op de foto. Ondanks enig aandringen kan u niet vertellen waar en wanneer de foto van u tegen een niet-Afghaanse achtergrond genomen werd. U weet wel nog dat het buiten Afghanistan moet zijn geweest. Als er u op gewezen wordt dat de foto van voor februari 2012 dateert, daar hij toen geupload werd in een facebookaccount, kan u hiervoor geen verklaring aanbrengen. Op de vaststelling dat u zich, tegen uw verklaringen in, buiten Afghanistan bevond meer dan negen maanden voor uw verklaarde eerste vertrek uit dit land, kan u slechts reageren met: "Ik weet het niet". U beweert dat u over een facebookaccount beschikt dat u hier in België aanmaakte. Het getoonde facebookaccount dat op uw naam staat, gegevens en foto's van u bevat (onder andere van een conferentie in Oekraïne, zo staat vermeld) is niet van u, zo zegt u. U opent een ander facebookaccount. Als u evenwel gewezen wordt op een foto op dit account van u in een ruimte die sterk aan een luchthaven doet denken, vertelt u dat deze foto genomen werd toen u om medische redenen naar Tadzjikistan reisde. Wanneer deze reis plaatsvond weet u dan weer niet meer. Het paspoort bent u kwijt. Als u ermee geconfronteerd wordt dat u eerder stelde dat u in de maand qaus 1391 (22 november – 21 december 2012) voor het eerst Afghanistan verliet, zegt u dat uw hoofd u in de steek laat en voegt u er losjes aan toe dat u waarschijnlijk ook ergens anders bent geweest (CGVS p.2,8,11,12). Bovenstaande opmerkingen tasten u algemene geloofwaardigheid aan.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient het volgende te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het district Shindand van de provincie Herat kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen. Immers, u bent een volwassen man, die afstudeerde van de twaalfde graad en het lezen en schrijven in beide landstalen machtig is (CGVS p.2). Tevens studeerde u af en u werkte u als auto-mecanicien. Bovendien was u een succesvol zakenman die zes werknemers tewerk stelde (CGVS p.2,8, CGVS Vragenlijst p.2). Al deze verworven vaardigheden maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in steden als het nabijgelegen Herat of de hoofdstad Kabul. Temeer daar u er facebookvrienden op nahoudt in Herat-stad (CGVS p.11). Als enige hinderpaal voor uw hervestiging bij terugkeer in Afghanistan naar uw provinciale of landelijke hoofdstad wijst u op uw asielmotieven. De Taliban zou u overal kunnen vinden, zo zegt u (CGVS p.11). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat u zich in geval van terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen vestigen in Kabul of Herat stad.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie in Herat betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. Nergens in de UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Herat.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De neergelegde taskara's, de vergunning, het diploma, het schoolrapport, het rijbewijs, het bedankcertificaat, de aanstellingsbrief en het werknemersboekje kunnen slechts inroepen worden als bewijs voor de identiteit van u en uw gezinsleden en uw activiteiten in Afghanistan zonder dat ze uw asielmotieven kunnen ondersteunen. De twaalf foto's tonen u voor enkele auto's en u in een vernielde winkel. Waar de foto's van u voor enkele auto's op straat geen bewijswaarde hebben voor uw asielaanvraag dient opgemerkt te worden dat aan de hand van de foto's het niet aangetoond is dat u de eigenaar van de winkel bent noch wat de oorzaak van de vernieling is. De bevestiging van de overheid werd slechts verkregen na uw vertrek uit Afghanistan door uw vader. Dat een direct familielid van u de bevestiging aanvraag om te dienen in uw asielaanvraag biedt geen enkele garantie omtrent de objectiviteit van het schrijven (CGVS p.4). Zoals hierboven opgemerkt staat de authenticiteit van de

neergelegde dreigbrief sterk ter discussie. Documenten kunnen overigens slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen, zoals hierboven aangetoond, geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker is afkomstig uit Shindand in de provincie Herat. Zijn sociaal netwerk is volledig in zijn dorp Bakhtabad geconcentreerd. Dit wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist en impliciet bevestigd door het intern vluchtalternatief ten aanzien van Herat stad te onderzoeken. Uit de beleidsrichtlijn van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt echter dat heel de provincie Herat in het westen van Afghanistan in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt ook dat de situatie in de provincie zeer onveilig is. Er kon dus onmogelijk vastgesteld worden dat Herat stad een valabel intern vluchtalternatief is. Kabul stad is dat evenmin omdat daar niet aan de voorwaarde van een sociaal netwerk voldaan is. Door een volkomen verkeerde lezing van de bronnen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het dossier heeft toegevoegd, heeft hij onzorgvuldig gehandeld. Verzoeker stelt dat hierdoor de materiële motiveringsplicht geschonden wordt en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen.

2.2. Per brief van 8 juli 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende stukken: een getuigenis van de Raad van bevolking van het Shinland district met vertaling, een getuigenis van burgemeester Abdul Hamid Noor met vertaling, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken van het Shinland district met vertaling en een getuigenis van humanitaire organisatie CHA van het Shinland district met vertaling.

Per brief van 26 augustus 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende stukken: een dreigbrief van de taliban van 28 maart 2013 met vertaling, een dreigbrief van de taliban van 18 november 2012 met vertaling, bevestiging overlijden met vertaling en een brief van de dorpsverantwoordelijke met vertaling.

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen van voormelde stukken neer, meer bepaald van de getuigenis van de Raad van bevolking van het Shinland district, van de getuigenis van burgemeester Abdul Hamid Noor, van de getuigenis van humanitaire organisatie CHA van het Shinland district, van de dreigbrief van de taliban van 28 maart 2013, van de dreigbrief van de taliban van 18 november 2012, van de bevestiging overlijden en van de brief van de dorpsverantwoordelijke. Van het attest van het ministerie van binnenlandse zaken van het Shinland district legt verzoeker ter terechtzitting een fotokopie neer te samen met foto's en een USB-stick alsook de enveloppes waarmee voormelde documenten werden verzonden.

2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegt omtrent het contract dat hij zou hebben gehad voor de reparatie van politievoertuigen gezien verzoeker niet weet wanneer het contract van start ging of tot wanneer het liep, hij niet weet hoe lang hij al wagens van de overheid repareerde toen hij problemen kreeg en zich niet kan herinneren hoe de nummerplaten van een politievoertuig eruit zien; (ii) verzoeker

zijn eigen gedrag doorheen zijn aanvaringen met de taliban niet geloofwaardig kan voorstellen, gezien hij een klacht indiende bij de politie, hoewel hem expliciet geboden werd dit niet te doen en verzoeker zelf stelt dat de regering, in tegenstelling tot de taliban, geen macht heeft in Shinband en evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij zijn probleem bij het districtshoofd aankaatte, gezien hij zich niet kan herinneren wie toen districtshoofd was; (iii) de beweringen van verzoeker met betrekking tot de dood van M. A. M. niet stroken met de werkelijkheid; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker de dreigbrief van de taliban niet serieus nam en er geen aandacht aan gaf omdat hij dacht dat hij afkomstig was van jaloerse garagisten, terwijl hij enkele maanden daarvoor nog het doelwit zou zijn geweest van een bomaanslag van de taliban; (v) ook de andere verklaringen van verzoeker omtrent de dreigbrief niet kunnen overtuigen doordat hij niet weet of de dreigbrief een straf vermeldt, zijn verklaringen omtrent het moment waarop hij de brief ontving ten opzichte van zijn vertrek tegenstrijdig zijn aan de op de brief vermelde uitgiftedatum en het logo van de taliban op de brief door de duidelijk afgeleide randen het product van knip- en plakwerk lijkt; (vi) de reactie van verzoeker op het persoonlijk bezoek van de taliban niet geloofwaardig is, aangezien hij zijn medewerking weigerde, maar wel gewoon in zijn garage bleef werken, terwijl de taliban deze eerder zou hebben opgeblazen en verzoeker slechts stelt dat hij er niet aan dacht; (vii) verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de bezoeken van de talib aan zijn garage en het daaropvolgende telefoongesprek, alsook over het aantal dagen dat hij nog in zijn garage bleef werken; (viii) het niet aannemelijk is dat de familie van verzoeker nog steeds op hetzelfde adres verblijven, hoewel zij het volgens verzoeker zwaar te verduren krijgen van de taliban en de verklaring van verzoeker dat zijn familie niet over financiële middelen beschikt om zich elders te vestigen niet kan worden aangenomen aangezien verzoeker zijn garage in handen van zijn familie achterliet; (ix) de informatie op de facebookaccount van verzoeker niet strookt met de verklaring van verzoeker dat hij in Afghanistan geen toegang had tot het internet, noch met zijn verklaring dat hij in de maand quas 1391 voor het eerst Afghanistan verliet, aangezien deze account foto's tegen een niet Afghaanse achtergrond, onder andere van een conferentie in Oekraïne, bevat die van voor deze periode dateren en een andere facebookaccount van verzoeker een foto bevat van een ruimte die sterk aan een luchthaven doet denken waarvan verzoeker verklaart dat deze werd genomen toen hij om medische redenen naar Tadzjikistan reisde; (x) verzoeker inzake subsidiaire bescherming over een intern vluchtalternatief beschikt in Herat of Kabul.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde concrete motieven die op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas ongemoeid laat en deze op geen enkele manier betwist. Verzoeker beperkt zich louter tot een uiteenzetting over het intern beschermingsalternatief. De motieven van de bestreden beslissing die leiden tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet omwille van de door verzoeker afgelegde ongeloofwaardige verklaringen zijn echter pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas terecht ongeloofwaardig werd bevonden, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Ten overvloede merkt de Raad het volgende op. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde documenten, met name een getuigenis van de Raad van bevolking van het Shinland district, een getuigenis van burgemeester Abdul Hamid Noor, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken van het Shinland district en een getuigenis van humanitaire organisatie CHA van het Shinland district, allen van gesolliciteerde aard zijn en een subjectief karakter hebben, waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. Bovendien wordt van het attest van het ministerie van binnenlandse zaken van het Shinland district meermaals slechts een fotokopie voorgelegd. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad stelt vast dat verzoeker thans voorhoudt een originele dreigbrief neer te leggen. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing desbetreffend aanhaalt dat het logo van de taliban op de brief door de duidelijk afgelijnde randen knip- en plakwerk is waardoor getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de brief, merkt de Raad op dat verzoeker aan deze vaststelling niets kan wijzigen door de neerlegging van een zogenaamd origineel exemplaar. Dezelfde motivering wordt aangehouden gezien het logo op dit "origineel" exemplaar eveneens niet origineel is en ook hier duidelijk afgelijnde randen kunnen worden waargenomen. Het document kan dan ook door om het even wie zijn opgesteld. Ook met betrekking tot de tweede dreigbrief betwijfelt de Raad de authenticiteit. Niettegenstaande er ook hier originele tekst op is aangebracht is het opschrift ook slechts een fotokopie waardoor het document eveneens door om het even wie kan zijn opgesteld. Met betrekking tot de foto's die verzoeker neerlegt stelt de Raad vast dat ze louter een beeld weergeven van een man, met de ogen gesloten, doch hieruit blijken verzoekers aangehaalde problemen niet. Hetzelfde geldt voor de foto's en video aanwezig op de USB-stick. Ook de enveloppes waarmee voormelde stukken werden ontvangen, herstellen de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet. Ook het persartikel en de nieuwsuitzending aanwezig op de USB-stick zijn algemeen en niet bij machte om verzoekers persoonlijke problemen aan te tonen.

2.8. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, heeft tot de twaalfde graad gestudeerd en kan lezen en schrijven in beide landstalen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien studeerde verzoeker af en werkte hij als auto-mecanicien en stelde hij zes werknemers te werk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 8 en stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul en/of Herat.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die

onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt tevens dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. Uit voormelde SRB blijkt dat in de eerste helft van 2011 in de provincie Herat de AGE's actief bleven in de zuidelijke districten Adraskan en Shindand, in de oostelijke districten Chishti Sharif, Obe, Pashtun Zarghun, Karukh en de noordelijke districten Kushki Kohna, Kushk en Gulran. Er werd vastgesteld dat in deze districten IED aanslagen vrij frequent voorkomen. Ook komen aanvallen op checkpoints, konvooien en gevechten regelmatig voor. De veiligheidssituatie in de stad Herat is over het algemeen echter kalm en gewapende aanvallen zijn er ongebruikelijk. Bovendien viseren deze aanvallen 'high-profile' doelwitten. De stad is bereikbaar via de internationale luchthaven van Herat, die in het district Guzara, zo'n 15 kilometer ten zuiden van het stadscentrum, ligt en waar het aantal incidenten eveneens beperkt blijft. Ook met betrekking tot het district Guzara kan aldus gesteld worden dat er geen situatie van veralgemeend geweld heerst.

Verzoeker brengt geen informatie aan die de bovenstaande vaststellingen zouden kunnen weerleggen. De passages uit de SRB waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar verwijst hebben immers

betrekking op de provincie Herat en bevatten aldus geen concrete analyse van de situatie in Herat stad. Ook waar verzoeker er op wijst dat uit voormelde SRB blijkt dat er in de stad meer incidenten gebeuren verliest verzoeker uit het oog dat ook hier duidelijk wordt gesteld dat high-profile doelwitten worden gevisieerd. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat er actueel voor burgers in Kabul en in Herat stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Geleto op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Kabul en in Herat stad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Voor zover het persartikel en de nieuwsuitzending aanwezig op de neergelegde USB-stick worden aangevoerd in het kader van de veiligheidssituatie in Afghanistan, wordt opgemerkt dat zij algemeen zijn en niet bij machte om voormelde concrete informatie omtrent Kabul en Herat te ondergraven.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF